

MATICHON INFORMATION CENTER		Subject Heading :	
Source :	มติชน		
Date : 25 ก.ย. 2548	Page : 5	No :	48498718

ในช่วงระยะที่จวนจะถึงฤดูกาลของการเกษียณอายุในปีนี้อาจจะให้ข้อคิดสำหรับการใช้เงินและการออมเงินสำหรับผู้ที่ได้รับบำนาญ หลังจากที่ได้ทำงานเหน็ดเหนื่อยมาตลอด ถึงเวลาที่จะได้พักผ่อนและใช้เงินที่เก็บไว้ในช่วงชีวิตหลังเกษียณอย่างมีความสุขท่ามกลางลูกหลาน ไม่ต้องลำบากช่วยเหลือไปทำงานอีกต่อไป เพราะช่วงนี้กำลังวังชาก็ลดน้อยถอยลงไปทุกที และข้อสำคัญต้องรักษาสุขภาพไว้เพื่อให้อายุยืนยาวเพราะถ้าเงินหมด ลูกไม่เลี้ยงก็จะลำบากและอายุสั้นได้

จากการอ่านบทความ "ในหลวงสมเด็จพระสังฆราชแห่งสยามของพสกนิกร จากความทรงจำของชายวัย 85 ปี" มติชนรายวัน (18 กรกฎาคม 2548) หน้า 24 ซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือ "หยุดความเลวที่...ใส่สำลุด" ของ พ.อ.(พิเศษ)ศรีโยธินที่ได้บรรยายถึงความประทับใจที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงปฏิบัติต่อสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทำให้ผู้เขียนน้ำตาไหล ในความกตัญญูของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงปฏิบัติต่อสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี"

...ก่อนสิ้นพระชนม์ ในหลวงเสด็จไปเสวยพระกระยาหารมื้อเย็นที่วังสระปทุมกับแม่ทุกสัปดาห์ๆ ละ 5 วัน ทั้งๆ ที่ในหลวงมีโครงการเป็นร้อย เป็นพัน โครงการ แต่ก็ยังมีเวลาไป แต่พวกเราเสียอีก ซี 7 ซี 8 ซี 9 ร้อยเอก พลตรี อธิปไตย ปลัดกระทรวง ไม่เคยไปกินข้าวกับแม่ บอกว่างานยุ่ง แม่บอกว่าให้พาไปกินข้าวหน่อย บอกว่าไม่มีเวลาจะไปตีกอล์ฟ

"...ในหลวงเกิดมาเป็นพระองค์เจ้า เป็นลูกเจ้าฟ้า ปัจจุบันเป็นกษัตริย์เป็นพระเจ้าแผ่นดินอยู่เหนือหัว แต่ในหลวงเป็นพระเจ้าแผ่นดินที่ก้มกราบคนธรรมดาที่เป็นแม่ เพราะพระราชชนนีไม่ได้เป็นเชื้อพระวงศ์ เป็นคนธรรมดา

ข้อคิดสำหรับผู้เกษียณอายุ

สามัญชน คนบางคนพอเป็นใหญ่เป็นโตไม่กล้าไหว้แม่ เพราะแม่มาจากเบื้องต่ำ เป็นชาวนา เป็นลูกจ้าง ไม่เคารพแม่ดูถูกแม่

"...ตอนสมเด็จพระสังฆราชในหลวงเสด็จย้ายอยู่จน ถึง 4 ตี 5 แม่เฒ่าอยู่ที่คืน จับมือแม่ กอดแม่ ประณิบัติแม่จนกระทั่งแม่หลับ... จึงเสด็จกลับ

"พอไปถึงวังชาโทรศัทพ์หม่าแจ้งว่าสมเด็จพระสังฆราชในหลวงรีบเสด็จกลับไปศิริราชเห็นสมเด็จพระสังฆราชยืนอยู่คนเดียว ในหลวงตรงเข้าไปคุกเข่ากราบลงที่หน้าอกแม่ พระพักตร์ในหลวงตรงกับหัวใจแม่ซบหน้าหนึ่งอยู่นาน แล้วค่อยๆ เย้พระพักตร์ขึ้นหน้าพระนครไหลนอง"

ผู้เขียนอยากให้คนที่เป็ลูกทั้งหลายได้จดจำเป็นแบบอย่าง ให้มีความกตัญญูรู้คุณพ่อแม่ ผู้ให้กำเนิด การที่เราทุกคนเกิดมามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ถือว่าบุญมากที่สุดในชีวิตได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข มีตำแหน่งใหญ่โต และร่ำรวยสำหรับบางคนที่มีบุญวาสาสูงสุดมีสติปัญญา เฉลิมฉลองลาตนั้นก็ไดมาจากพ่อแม่ทั้งนั้น ควรจะให้ความรัก ความอบอุ่นเอาใจใส่ให้มาก

ต้องเข้าใจว่าคนเรานั้นเมื่อถึงวัยชราก็ย่อมจะมีความเสื่อมทุกอย่างโดยเฉพาะทางสุขภาพร่างกาย ความจำ ความแข็งแรง แม้แต่เงินทองที่ร่อยหรอเพราะต้องลำบากหาเงินส่งลูกเรียน

แต่ลูกๆ ส่วนมากตามที่พบเห็นมักจะไม่ว่าใจว่าทำให้พ่อแม่ถึงหน้าราคาญ เชื่องช้า พุดมาก(บางคนความจำเสื่อม เพราะใช้สมองในการทำมาหากินและต้องมาเผชิญปัญหาที่ลูกไม่เลี้ยงดูหรือไม่เอาใจใส่ ได้เถียงหรือแสดงกิริยาดูถูกดูแคลน)

ลูกๆ หลายคนทอดทิ้งพ่อแม่ เกียกันเลี้ยงดูพ่อแม่ ทั้งพ่อแม่ไว้ให้อยู่บ้านคนเดียว หรืออยู่บ้านพักคนชรา โดยไม่เยี่ยมเลย ในขณะที่ตัวกันก็เอาใจใส่รักแต่ลูก ภรรยาหรือสามีของตนเอง เป็นเหตุการณที่พบเห็นบ่อยๆ โดยเฉพาะในประเทศไทยที่เป็นเมืองพุทธศาสนา(แต่ปัจจุบันกรรมก็ติดจรวดทำให้เห็นผลกรรมได้ในชาตินี้)

เคยเห็นตัวอย่างที่พ่อแม่หลายคนที่มีงทำงานดีเก็บปากกัดทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อลูก โดยไม่นึกถึงตนเองสุขภาพของตนเอง จนร่ำรวยขึ้นมาปรากฏว่าลูกที่เรารักหนักหนาทุ่มเงินให้ทุกอย่างนั้นไม่เคยนึกถึงพ่อแม่เลย เมื่อมีครอบครัวก็เสวยสุขแต่ครอบครัวของตนลืมพ่อแม่

คิดว่าพ่อแม่เหล่านี้ควรจะคิดได้บ้างให้หัวใจเฝือไว้บ้างว่าควรรักตนเองให้มาก รักษาเงินทองเอาไว้เฝือเลี้ยงตนเองตนเองแก่ชรา ไม่มีใครเลี้ยงเรานอกจากเราเลี้ยงตัวเอง พออายุมากมักจะป่วยบ่อยๆ ต้องเก็บเงินไว้รักษาตัวเอง และไม่มีใครช่วยทรัพย์สินสมบัติให้ลูกจนหมด แล้วจะไม่ใครเลี้ยงดูเรา

กรที่พ่อแม่ไม่มีเงิน ไม่มีทรัพย์สินสมบัติตอนอายุมาก ~~สุขภาพไม่ดี ลูกหลายคน~~ที่พบเห็นมักจะไม่นับถือไม่

เกรงใจ ดูถูกเหยียดหยามและก้าวร้าว แต่ตราบใดที่พ่อแม่ยังมีมรดกอยู่ก็ยังมีหลักประกันให้กับตนเอง ถึงลูกไม่รักไม่เลี้ยงดู ก็ยังใช้เงินจ้างคนมาดูแลได้ เพราะมันปลายของชีวิตนั้นผู้สูงอายุควรจะมีมีความสุขสบาย หลังจากที่ได้ตรากตรำทำงานเผชิญอุปสรรคต่างๆ มากมายมีทั้งชีวิตสมหวังและไม่สมหวังในงานธุรกิจหรือการรับราชการ

สำหรับคนชราในต่างประเทศนั้น โดยเฉพาะประเทศที่เจริญแล้วจะมีเงินสวัสดิการ และส่วนคนชราที่อยู่คนเดียวไม่มีลูกหลานดูแล เมื่อตายไปแล้วถ้ายังมีมรดกก็มักจะตกเป็นของรัฐบาลซึ่งก็ยุติธรรมเพราะรัฐบาลดูแลอย่างดี

ล้าหรับผู้ที่เกษียณอายุได้เงินบำเหน็จบำนาญควรจะ ต้องระวังในการใช้จ่ายให้มาก รู้จักแบ่งเก็บออมไว้ใช้เป็นส่วนๆ

โดยเฉพาะผู้รับบำเหน็จยังต้องระมัดระวัง ลูกหลานจะคอยจ้างมาขอซื้อรถ เบลิยนรถ ลงทุน ใช้หนี้ ฯลฯ ในที่สุดเงินที่จะใช้ยามชราทั้งหมดไป จะคิดหวังพึ่งลูกหลานก็คงจะยาก

ขอให้คิดให้ดีๆ ก่อนจะควักเงินก้อนสุดท้ายในชีวิตของเราให้ใคร บอกแล้วว่าไม่มีใครรักเราจริง นอกจากตัวเราเอง แต่บางคนอาจจะไม่เชื่อ...แล้วจะรู้สึกจะหาว่าไม่เตือน

ความจริงลูกที่มีคุณธรรมก็ยังมีอยู่ แต่ต่อๆ ไป ก็ไม่แน่นอน ข้อสำคัญก็ขอให้เงินพ่อแม่ชราที่มีคุณธรรมแล้วจะประสบความสุขสบายในบ้านปลายของชีวิต

อย่าให้เหมือนคำพูดที่ว่า "ลำบากตอนแก่" ก็แล้วกัน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา